

Nič ne preišluj mojih besed! Odpusti, da sem razburil sebe in tebe! Bodi, ostani mi dobra! (Godba se začuje).

Brigita. Jaz Vam ostanem zmerom to, kar sem Vam bila.

Jelen. Hvala! In zdaj se vračam — in plesal bom, pel bom, kakor norec! (Odiše hitro na levo.) Z Bogom!

12. prizor.

Brigita. Filip.

Filip. (Pride izza oskalja.) A tako, božja polonica? Kaj pa misli naš oskrbnik? Zdaj

krili okoli županove hčere, zdaj stiska tvoje ročice — to ni nič. Kaj, moja deteljica?

Brigita. Pojdiva k ljudem!

Filip. Tega ne trpim, da bi mi kdo hodil v zelje.

Brigita. Jaz grem. (Se obrne od Filipa).

Filip. Dobro, dobro, jaz tudi. Samo to moram še povedati, da spotoma ne pozabim. Moja gospa želi s teboj govoriti, da veš, srebrna lunica. Pri veselici jo dobiš. (Odideta na levo).

Zavesa pade.

(KONEC.)

ANTON MEDVED:

SREČNI PEVEC.

Odprta soba. Na mrtvaškem odri počiva mož, visi nad njim razpelo, po ramah padajo mu gosti kodri, opleta venec lovorov mu čelo.

Od švita bledega polnočne lune ožarjen pevec spi globoko spanje. Molčijo na donečnih goslih strune, ki rajске glase je polagal vanje.

Le babica ob postelji žalobni bedi, vrté ji molek roke solzne; za vsako jagodo na vrvcu drobni debela kaplja ji po lici spolzne.

O srečni pevec! Tebi več ne more roditi solz dehtivo hrepenenje. V zrkalu večnem gledaš zlate vzore, ki begal si za njimi vse življenje.

Srcé prirode za teboj utripa:
studenec žubori ti ljubo hvalo,
vrši mogočno ti stoletna lipa,
in slavec drobolí ti pesem žalo...

